

Ο **Αίσωπος** ήταν αρχαίος Έλληνας μυθοποιός και μυθογράφος, ο οποίος όμως δεν έγραψε κανέναν από τους μύθους αλλά τους διηγούταν προφορικά. Θεωρείται ιδρυτής του λογοτεχνικού είδους που σήμερα ονομάζεται παραβολή ή αλληγορία. Για τη ζωή του δεν υπάρχουν ακριβείς και συγκεκριμένες πληροφορίες, από πολλούς μάλιστα αμφισβητείται ακόμη και η ύπαρξή του.

Λέγεται ότι γεννήθηκε το 625 π.Χ.. Άλλοι λένε ότι γεννήθηκε στη Φρυγία, περιοχή της σημερινής βορειοκεντρικής Τουρκίας, άλλοι στη Σάμο ή τη Θράκη, τις Σάρδεις, την Αίγυπτο ή σε περιοχές της Αφρικής όπως την Αιθιοπία.

Εκτός όμως από τον τόπο καταγωγής του, ορισμένοι αμφισβητούν και την ίδια την ύπαρξη του. Τον Αίσωπο πάντως, αναφέρει ο Ηρόδοτος, ο Αριστοφάνης ακόμα και ο Πλούταρχος στο έργο του « Των επτά σοφών συμπόσιον», όπου φαίνεται να παίρνει μέρος και να ελέγχει με την ευφυολογία και τη σοφία του τους λόγους των επτά σοφών.

Από τις παραπάνω πηγές μαθαίνουμε για τη ζωή του Αισώπου. Ο Αίσωπος ήταν ταπεινής καταγωγής και πιθανότατα γεννήθηκε από οικογένεια δούλων. Ήταν άσχημος, μαυριδερός, καμπούρης, τραυλός, κοντολαιμής, στραβοπόδης, με πλακουτσωτή μύτη και τριγωνικό κεφάλι, αλλά ευφυέστατος και παρατηρητικός. Είχε ταλέντο στο να πλάθει μύθους. Μύθους που χρησιμοποιούσε κυρίως για να περνάει μηνύματα στους ακροατές του, να διδάσκει ήθος και να καυτηριάζει την αδικία, την προδοσία και γενικά όλες τις ευτελείς πράξεις των ανθρώπων της εποχής του. Είναι ο πρώτος που χρησιμοποίησε αλληγορικό αλλά και πεζό λόγο στα έργα του. Έως τότε οι συγγραφείς χρησιμοποιούσαν αποκλειστικά έμμετρο λόγο. Παρότι όσο ζούσε ήταν δούλος, οι Αθηναίοι του έστησαν ανδριάντα για να δείξουν ότι κάθε άνθρωπος με αξία πρέπει να τιμάται, ανεξάρτητα από την καταγωγή του.

Κάποιοι λένε ότι ήταν **βοσκός – δούλος** ενός κτηματία. Μια μέρα είδε έναν επιστάτη να χτυπά άδικα έναν άλλο δούλο και έτρεξε να τον βοηθήσει. Ο επιστάτης, εκνευρισμένος και για να τον εκδικηθεί, τον κατηγορήσε στον κτηματία και αυτός τον πήγε στην αγορά της Εφέσου για να τον πουλήσει. Εκεί τον αγόρασε ένας σοφός, **ο Ξάνθος από τη Σάμο**, που τον εκτίμησε, τον πήρε μαζί του σαν δούλο και ταξίδεψαν μαζί για να του γνωρίσει όλο τον κόσμο. Στη συνέχεια τον **πούλησε στο σοφό Ιάδμονα** το Σάμιο. Αυτός όμως εκτιμώντας τα πνευματικά χαρίσματα του Αισώπου, τη σοφία και την ευφυΐα του τον απελευθέρωσε. Ο Αίσωπος ταξίδεψε και έτσι κάποτε έφτασε στο **Μαντείο των Δελφών**.

Λένε λοιπόν ότι εκεί **κατηγόρησε** με σαρκαστικό τρόπο τους **ιερείς** για απάτη και απληστία και τους ειρωνεύτηκε λέγοντας ότι μαντεύουν για να πλουτίζουν. Τους **κατοίκους** τους κατηγορήσε ότι ζούσαν από τα αφιερώματα των προσκυνητών αντί να καλλιεργούν τα κτήματά τους και να φροντίζουν τα ζώα τους. Οι ιερείς θύμωσαν, εξοργίστηκαν και σκέφτηκαν να τον θανατώσουν με δόλο. Έτσι **τον παγίδεψαν**, λίγο πριν φύγει, βάζοντας στις αποσκευές του ένα χρυσό ποτήρι. Κατόπιν τον κατηγόρησαν για κλέφτη και ιερόσυλο. Τον **δίκασαν άδικα** και τον **καταδίκασαν σε θάνατο**, ρίχνοντάς τον από τις κορυφές του Παρνασσού. Σύμφωνα με την παράδοση, ο θεός **Απόλλωνας** τιμώρησε την αδικία στέλνοντας στους κατοίκους των Δελφών **λιμό** (πολύ μεγάλη πείνα που οφείλεται σε έλλειψη τροφίμων). Αυτοί τότε για να **εξιλεωθούν** έστησαν μαρμάρινη στήλη προς τιμή του Αισώπου.

Fabula. xi. De Cœuo oue et h
Kaudatozes cū mutuant
res dant improbos. Vt be
rat ¶ Petebat ceruus oue
critici restituere. die posito
restituere deberet / presente
te lupo. Quis ad presens promisit. p̄sen
territa / certa die se soluturam. Cuz aūt
venisset. petiuit ceruus solutionē. Qui ou
tis unguia campū. lupus ubi vult perac
tumoē inimici me debitā dixi. magna ē
Ite nil dabo. tace h̄ fabula / cauti⁹ q̄bu

Έρωες στους μύθους του είναι κυρίως τα ζώα όπως η αλεπού, ο λύκος, το λιοντάρι, το ελάφι, ο λαγός κ.ά. ενώ υπάρχουν και μερικοί μύθοι με ανθρώπους ή θεούς. Στα έργα του τα ζώα μιλούν και συμπεριφέρονται σαν άνθρωποι. Είχε τη μοναδική ικανότητα να δίνει στα ζώα ανθρώπινες ιδιότητες όπως ψυχή και λαλιά.

Τα αφηγήματά του είναι ιστορίες από την καθημερινή ζωή και τη φύση και ο χαρακτήρας τους είναι ηθικοδιδακτικός, συμβολικός και αλληγορικός. Μέσα από αυτά δεν περνάμε απλά την ώρα μας, δεν ψυχαγωγούμαστε μόνο αλλά σκεπτόμαστε, μαθαίνουμε και προβληματιζόμαστε.

Μερικοί από τους μύθους του είναι:

- Η αλεπού και τα σταφύλια
- Η αλκυόνα
- Τα αγριοκάτσικα και ο γιδοβοσκός
- Ο γεωργός και τα παιδιά του
- Ελάφι και αμπέλι κ.ά